

Pauli bref till Titus.

1 Kapitlet.

Aposteln uppmanar Titus att tillsätta äldsta och nämner, hvilka dessas egenskaper böra vara; beskriver Kretenserna.

Paulus, Guds tjänare och Jesu Kristi apostel med afseende

* Egentl.: tidsåldern (före Kristi återkomst).

på Guds utvaldas tro och kunskapen om den sanning, som hör till gudaktighet,

1 Tim. 3: 16; 6: 3.

2 i hopp om evigt lif, hvilket Gud, som icke kan

ljuga, från eviga tider utlofvade;

4 Mos. 23: 19; 2 Tim. 2: 13; Rom. 16: 25; 2 Tim. 1: 9; Rom. 1: 2.

3 men i sin tid uppenbarade han sitt ord genom den predikan, som anförtroddes mig enligt Guds, vår Frälsares, befallning, Ef. 1: 9; 3: 9; Kol. 1: 26; 2 Tim. 1: 10; 1 Pet. 1: 20; Ag. 20: 24; 2 Kor. 2: 17; Gal. 2: 2; 1 Tess. 2: 4.

4 till Titus, *mitt* sannskyldiga barn efter *vår* gemensamma tro. Nåd, barmhärtighet, frid från Gud Fader och Herren Jesus Kristus, vår Frälsare.

Ef. 1: 2; Kol. 1: 2; 2 Tim. 1: 2; Filem. v. 3.

5 Fördenskull lämnade jag dig kvar på Kreta, att du skulle ordna, hvad som *ännu* fattades, och i alla städer tillsätta äldsta, såsom jag befälde dig;

Ag. 14: 23; 2 Tim. 2: 2.

6 om någon är otadlig, en enda hustrus man och har troende barn, som icke äro beryktade för utsväfningar eller gensträfviga.

1 Tim. 3: 2.

7 Ty föreståndaren bör såsom en Guds förvaltare vara otadlig, icke egenkär, icke snar till vrede, icke drinkare, icke våldsam, icke sniken efter neslig vinning,

3 Mos. 10: 9; Ef. 5: 18; 1 Tim. 3: 3; 1 Pet. 5: 2.

8 utan gästvänlig, älskande det goda, tuktig, rättfärdig, helig, återhållsam,

1 Tim. 3: 2.

9 hållande sig till det trofasta ordet enligt läran, på det att han må kunna både för-

mana genom den sunnda läran och öfverbevisa dem, som säga emot.

1 Tim. 6: 3; 2 Tim. 1: 13; 4: 3; Tit. 2: 1.

10 Ty det finnes många gensträfviga människor, pratmakare och bedragare, i synnerhet de, som *äro* af omskärnelsen,

1 Tim. 1: 6; Ag. 15: 1.

11 på hvilka man bör tillstoppa munnen, de där förvända hela hus, lärande det, som icke är tillbörligt, för neslig vinnings skull. 2 Tim. 3: 6;

Mt. 23: 23; 1 Tim. 6: 5.

12 Någon af dem, en deras egen profet, har sagt: Kretenserna äro alltid lögnare, onda djur, lata bukar.

13 Detta vittnesbörd är sant; fördenskull bestraffa dem skarpt, på det att de må blifva sunnda i tron

14 och icke akta på judiska sagor och *sådana* människors bud, som vända sig från sanningen.

1 Tim. 1: 4; 4: 7; Mt. 15: 9; Kol. 2: 22; Es. 29: 13.

15 Allting är rent för de rena, men för de besmittade och otrogna är ingenting rent, utan både deras förstånd och samvete äro besmittade.

Mt. 15: 11; Lk. 11: 39; Ag. 10: 15; Rom. 14: 14, 20.

16 De säga sig känna Gud, men med gärningarna förneka de det, eftersom de äro fulla med styggelse och ohörsamma och till allt godt verk odugliga.

Jer. 4: 22; 2 Tim. 3: 5; Jud. v. 4.

2 Kapitlet.

Aposteln uppmanar Titus att undervisa män, kvinnor och tjänare om deras plikter, framställer Guds frälsande nåd.

Men tala du det, som öfverensstämmer med den sunnda läran;

2 att gamla män skola vara nyktra, ärbara, tuktiga, sunda i tron, kärleken, uthålligheten;

3 likaledes att gamla kvinnor skola i *hela* sitt skick vara sådana, som det höfves heliga, icke förtalerskor, icke begifna på mycket vin, lärarinnor i det goda,

1 Tim. 2: 9; 5: 13; 1 Pet. 3: 3.

4 på det att de må allvarligt tillhålla de unga *kvinnorna* att älska sina män, älska sina barn,

5 vara tuktiga, kyska, husliga, goda, sina män undergifna; på det att Guds ord icke må försmädas.

1 Mos. 3: 16; 1 Kor. 14: 34; Ef. 5: 22; Kol. 3: 18; 1 Pet. 3: 1.

6 Förmana likaledes de yngre *männerna* att hålla sig i tukt,

7 uti allt bevisande dig själf såsom en föresyn i goda gärningar, med renhet i läran, med ärbarhet,

1 Tim. 4: 12; 1 Pet. 5: 3.

8 med sundt och ostraffligt tal, på det att den, som står emot, må blygas, då han icke har något ondt att säga om oss. 1 Tim. 5: 14; 1 Pet. 2: 12, 15; 3: 16.

9 Förmana tjänare att vara sina husbönder undergifna, i allt till behag, icke gensvariga, Ef. 6: 5; Kol. 3: 22; 1 Tim. 6: 1, 2; 1 Pet. 2: 18.

10 icke oärliga, utan bevisande all god trohet; på det att de i allt må pryda Guds, vår Frälsares, lära.

11 Ty Guds för alla människor frälsande nåd är uppenbarad, 1 Tim. 2: 4; Tit. 3: 4.

12 uppfostrande oss till att försaka ogudaktigheten och de världsliga begärelserna, samt lefva tuktigt och rättfärdigt och gudligt i denna närvarande världsåldern, Ef. 1: 4; Kol. 1: 22; 2 Tim. 1: 9; 1 Jh. 2: 16.

13 i det att vi vänta det saliga hoppet och uppenbarelsen af vår store Guds och Frälsares, Jesu Kristi, härlighet, 1 Kor. 1: 7; Fil. 3: 20.

14 som gaf sig själf för oss, på det att han skulle förlissa oss från all orättfärdighet och rena åt sig själf ett egendomsfolk, som nitälskar för goda gärningar. 2 Mos. 19: 5; Gal. 1: 4; 2: 20; Ef. 2: 10; 5: 2; Ebr. 9: 14.

15 Tala sådant och förmana och bestraffa med allt eftertryck. Ingen förakte dig.

1 Kor. 16: 11.

3 Kapitlet.

De troende påminnas om sina plikter mot öfverheten och alla människor; erinras om, hvad de själfva tillföre hade varit.

Påminn dem att vara furstar och myndigheter undergifna, hörsamma, till allt godt verk beredvilliga;

Rom. 13: 1, f.; 1 Pet. 2: 13.

2 att icke smäda någon, att vara fridsamma, fogliga, bevi-

sande all saktmodighet mot alla människor.

Fil. 4: 5; 2 Tim. 2: 24, 25.

3 Ty tillförene voro äfven vi oförståndiga, ohörsamma, villfarande, trälände under mångahanda begärelser och lustar, lefvande i ondskas och afunds, afskyvärda, hatande hvarandra.

1 Kor. 6: 11; Ef. 2: 1, f.; 5: 8;
Kol. 3: 7; 1 Pet. 4: 3.

4 Men när Guds, vår Fräl-sares, godhet och kärlek till människorna uppenbarades,

Tit. 2: 11.

5 så frälste han oss, icke till följd af gärningar i rättfärdighet, hvilka vi själfva hade gjort, utan efter sin barmhärtighet genom nya födelsens bad och den Helige Andes förnyelse,

Rom. 3: 20; 4: 2, 6; 9: 11; 11: 6;
Gal. 2: 16; Ag. 15: 11; Ef. 1: 4;
2: 4, 9; 2 Tim. 1: 9; Jh. 3: 5;

Ef. 5: 26.

6 hvilken han rikligen utgöt öfver oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare, Hes. 36: 25;

Joel 2: 28, Ag. 2: 33; Rom. 5: 5.

7 på det att vi, rättfärdigade genom hans nåd, skulle efter hoppet blifva arfvingar till evigt lif.

Rom. 8: 23, 24.

8 Det är ett trofast ord, och sådant vill jag att du inskräper, på det att de, som tro Gud,

må beflita sig om att öfva goda gärningar. Sådant är godt och nyttigt för människorna.

9 Men undvik dåraktiga spörsmål och släktledningar och tråtor och strider om lagen; ty de äro gagnlösa och fåfängliga.

1 Tim. 1: 4; 4: 7; 6: 20;

2 Tim. 2: 23; Tit. 1: 14.

10 Bortvisa en partilysten människa efter en och annan tillrättavisning,

Mt. 18: 17; Rom. 16: 17; 2 Tess. 3: 6;
2 Tim. 3: 5; 2 Jh. v. 10.

11 vetande, att en sådan är förvänd och syndar, såsom den där har fördömt sig själf.

12 När jag sänder till dig Artemas eller Tykikus, så skyn-da dig att komma till mig i Nikopolis; ty jag har beslutat att där tillbringa vintern.

13 Fortskaffa omsorgsfullt Senas, den lagkloke, och Apollos, på det att ingenting må fattas dem.

14 Och må äfven de våra lära sig att öfva goda gärningar till *fyllande af* de nödvändiga behofven, på det att de icke må vara utan frukt.

15 Alla, som äro med mig, helsa dig. Helsa dem, som hafva oss kära i tron. Näden vare med eder alla. Amen.